

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2064/2018
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Петковић, адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Сава Недљков, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1699/2017 од 02.02.2018. године, у седници од 10.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1699/2017 од 02.02.2018. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Смедереву – Судска јединица у Ковину П1. 151/14 од 08.09.2016. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужилци накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 33.000 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву – Судска јединица у Ковину П1. 151/14 од 08.09.2016. године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и поништено решење о отказу уговора о раду бр. .../... од 14.12.2012. године. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужилцу врати на рад са свим правима и обавезама из радног односа. Ставом трећим изреке тужба је одбачена у делу којим је тражено да се тужени обавезе да тужилцу врати на радно место пословође продавнице „ВВ“ у Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 180.000 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1699/2017 од 02.02.2018. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен захтев тужиле да се поништи решење о отказу уговора о раду бр. .../... од 14.12.2012. године. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу става другог изреке тако што је одбијен захтев тужиле да је тужени врати на рад.

Ставом трећим изреке укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке и одбачена тужба у делу којим је тужила тражила да је тужени са свим правима и обавезама из радног односа врати на рад. Ставом четвртим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става трећег изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужиле да јој тужени накнади парничне трошкове. Тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.800 динара.

Против другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 87/18) и утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била запослена на неодређено време на радном месту пословође продавнице „ВВ“ у ... Побижаним решењем од 14.12.2012. године тужиле је отказан уговор о раду са анексом из разлога што је у пословању продавнице у периоду од 01.01.2012. године до 29.10.2012. године установљен мањак у укупном износу од 97.162,90 динара. Наведено је да је овај мањак настао несавесним и неодговорним радом тужиле приликом задуживања и раздуживања робе и новца, чиме је учинила повреду радне обавезе незаконито и неовлашћено располагање средствима послодавца, прописане Колективним уговором. Тужиле је достављено писмено упозорење о отказним разлозима, на које се она изјаснила. Доношењу отказног решења претходило је решење Комисије за попис туженог од 29.10.2012. године којим је утврђен мањак у наведеном износу. Утврђено је такође да је тужиле решењем туженог од 18.07.2012. године било одобрено коришћење годишњег одмора у периоду од 23.07. те године до 20.08. исте године, а да је у овом периоду тужиле у продавници мењала колегиница, те да приликом примопредаје продавнице између тужиле и ове запослене није извршен ванредни попис робе. Пракса да се ванредни попис робе не врши код туженог је постојала и раније, а утврђено је да је тужила захтевала од туженог вршење ванредног пописа када је користила годишњи одмор, што тужени није учинио. Законски заступник туженог је у току поступка потврдио да је била устаљена пракса туженог да се не врши ванредни попис. У налазу и мишљењу вештака указано је на пропуст у пословању туженог што приликом примопредаје радње због коришћења годишњег одмора тужиле није вршен ванредни попис робе.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепеном пресудом је тужбени захтев тужиле усвојен, поништено решење о отказу уговора о раду и тужени обавезан да тужиле врати на рад, јер по оцени првостепеног суда тужени није доказао да је тужила извршила повреду радне обавезе незаконитог и неовлашћеног располагања средствима послодавца, која јој је отказним решењем стављена на терет.

Побијаном другостепеном пресудом првостепена пресуда је преиначена и тужбени захтев тужиле у целисти одбијен као неоснован. По оцени другостепеног суда, тужила је као пословођа продавнице била задужена за рад продавнице и

материјално и финансијски задужена за робу као пословођа, и била је дужна да организује рад продавнице, па је свакако одговорна за мањак без обзира на чињеницу што је у делу спорног периода користила годишњи одмор и што ју је мењала друга радница.

Код овако утврђеног чињеничног стања, основано се ревизијом тужиље указује да је у побијаној другостепеној пресуди погрешно примењено материјално право.

Тужиљи је отказним решењем стављено на терет незаконито и неовлашћено располагање средствима послодавца из члана 43. став 1. тачка 12. Колективног уговора туженог, тако што је намерно или крајњом непажњом проузроковала мањак у продавници у којој је обављала послове пословође. Међутим, да би запосленом био отказан уговор о раду у смислу члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 54/09), односно ако својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, није било довољно само утврђење да је постојао мањак у спорном периоду. Само постојање мањка може указати на неправилност пословања, али запослени може бити одговоран тек уколико је утврђено да је он својим несавесним радом проузроковао настанак мањка. У конкретном случају, утврђено је да у спорном периоду тужиља није била једини пословођа продавнице, с обзиром да се налазила на годишњем одмору, па није доказана одговорност тужиље за мањак утврђен на попису за 2012. годину. Тужиљи такође не може бити стављено на терет ни то што код одласка на одмор приликом примопредаје са другим запосленим није извршила ванредни попис робе, у ситуацији када је утврђено да се она туженом обраћала за обављање ванредног пописа који тужени није учинио, као и узевши у обзир исказ заступника туженог да у таквим ситуацијама није вршен ванредни попис. С обзиром на наведено, односно да није утврђено да је мањак код туженог настао намером или крајњом непажњом тужиље, то побијано решење о отказу уговора о раду није законито, и тужени је у обавези да тужиљу врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену пресуду, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка на име састава ревизије, у складу са важећом АТ, а у смислу чл. 153 и 165. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић